

Лисичка-кума

Іван Франко

Казка

Жив собі Вовчик-братик і Лисичка-сестричка, й задумали вони взятися чесно на хліб заробляти. Знайшли собі клапчик поля і умовилися посадити на ньому картоплю. Вранці-рано вибралися обоє на роботу — ямки робити та картоплю садити. Дома поснідали, а щоби в полудень не бігати додому, взяли з собою обід і полудень: глечик меду й кошик паляниць. Поклали страву між корчами, а самі взялися до роботи.

Копають, копають, та Лисиці швидко набридла чесна праця. Нібито копає, а сама думає, як би його побігти в корчі медком поласувати. Ось у недалекім болоті поміж тростиною загукав Гук на все горло:

— Гуп-гуп-гуп!

— Зараз, зараз, сватоньку,— скрикнула Лисичка, немовби то її кликали. І вже кинула мотику та й збирається йти.

— А куди ти, Лисичко? — питає її Вовчик-братик.

— Хіба не чуєш, сват Гук мене кличе.

— Та чого?

— Ми ще з ним учора балакали: бачиш, у нього сьогодні хрестини, то він просить мене за куму.

— А коли так, то йди, тільки не барися.

— Я зараз вернусь! — мовила Лисичка.— Копай собі свій загонець, я тебе наздожену.

Побігла Лисичка в корчі та до горщика, попоїла добре меду, закусил паляницею, все чистенько позав'язувала, пооблизувалася й іде до Вовчика, поводючи хвостом.

— А що, вже відбула хрестини? — питає Вовчик.

— Та вже,— мовить Лисичка.

— А що там народилося?

— Хлопчик.

— А як же його охрестили?

— Початочок.

— Ото ім'я! Я ще й не чув такого,— мовив Вовчик. Лисичка нічого не одказала, але пильно взялася до роботи.

Може, так минула година, а може, й дві,— знов Лисичці захотілося медку. І ледве Гук з болота загукав, а вона на весь голос кричить:

— Зараз, сватуню, зараз!

— То що, Лисичко? — питає Вовчик.

— Та бачиш, там друге дитинятко у свата народилося, ще раз на хрестини просить.

— Ну що ж, коли просить, то йди, тільки не барися.

— Я зараз, Вовчику! — мовила вона та й шмигнула у корчі. Зараз до горнятка,

наїлася добре меду, паляницею закусила, так що з їх спільного полуденка вже мало що й лишилося, і вертається до Вовчика.

— О, ти вже тут! Уже скінчилися хрестини?

— А що ж там народилося?

— Та дівчинка.

— А як її охрестили?

— Серединка.

— Ото! Я ще й не чував такої назви,— здивувався Вовчик.

— У Гуків, Вовчику, все такі незвичайні назви дають. На те вони голосні птахи.

Попрацювали знов з годину, і знов Лисиці запах дуже медок, і ледве тільки Гук загукав із тростини, а вона кричить:

— Іду, сватоньку, йду!

— Ти куди йдеш, Лисичко?

— Хіба не чуєш, що сват іще раз за куму просить?

— Що за диво, що він тебе так часто за куму просить? — мовив Вовчик.

— Бо дуже мене любить, Вовчику.

— Ну, то йди ж, та не барися, треба роботу кінчати.

— Я зараз тут буду, Вовчику. Роби, не бійся, я своє зроблю.

Побігла Лисичка до корча, виїла решту меду з горщика, з'їла решту паляниць, усе поперевертала та й іде до Вовчика.

— А що, вже відбула хрестини?

— Та вже.

— А хто ж знову народився?

— Хлопчик.

— А як же ж його охрестили?

— Остаточок.

— Ну, що ж, нехай здоров росте!

Копали так, копали, аж ось уже й полудень. Вовчик давно зголоднів, та все якось соромиться признатися, а далі кинув мотику та й каже:

— Ну, тепер досить. Чи не пора обідати?

— Звичайно, пора, Вовчику-братику,— Мовить Лисичка, а сама нібито копає, пильнує роботи.

— А ти ж не голодна?

— Та ні, йди сам пообідай, мене там на хрестинах вгостили.

Пішов Вовчик у корчі, дивиться — ого! Горщик порожній, аж вилизаний від меду, кошик перевернутий, і паляниць ані кришки нема. Аж тепер зрозумів, куди це Лисичка-сестричка так часто на хрестини ходила. Аж тепер йому вияснилося, чому то вона своїм хресникам такі чудернацькі назви давала.

— А, так ти така, погана Лисице! — скрикнув Вовчик.— Хочеш мене роботою й голодом на смерть заморити, а сама всю страву пожерла! Чекай же! Я тебе за те саму розірву і на обід візьму.

Почула Лисиця Вовчиків крик, побачила, який він біжить злючий та недобрий, і не чекала довго. Дала ногам волю та до лісу, а в лісі — шусть у першу нору, яку надибала під корінням старого дуба. Думала, що сховається зовсім, але Вовчик таки встиг побачити кінчик її хвоста, як Лисичка його втягла до нори. Прибіг та й кричить:

— Ага, ти тут? Вилазь мені зараз! Не сховаєшся від мене.

Та Лисичка не дурна. Сидить у норі, ані пари з рота.

— Не обзиваєшся? Добре. Чекай лишень, я тебе достану.

Скочив Вовк, виломив довгу клюку, застромив у нору та й шпортає. Думав вхопити Лисичку за ногу та й витягти з нори. Не огляділася Лисичка, а клюка — хап її за ногу. Нора тісна, а Вовк, почувши, що щось зачепив, тягне що є сили. От Лисичка, хоч і як їй мурашки поза плечима бігали, почала реготатися й кричати:

— Ото дурний! Зачепив за дубовий корінь та й тягне. Думає, що мене за ногу вхопив. Тягни, дурню, тягни!

Почувши це, Вовк пустив Лисиччину ногу та й почав знов шпортати клюкою, поки не зачепив справді за дубовий корінь.

— Ай-ай-ай! Моя ніженька! — закричала Лисичка, а дурний Вовк з радості так почав тягти, поки аж сам не змучився і клюки не злавав. Тоді плюнув і пішов геть і зарікся більше з Лисичкою мати справу.